

[Holger K. Nielsen]

til de enorme formuestigninger, der fandt sted i 1970'erne og i dele af 1980'erne, og hvis man vil være med til at lave solidarisk omfordeling mellem boligejerne, således at de, der sidder ganske godt i det, er med til at bidrage til, at de boligejere, der er i klemme, får lettet deres forhold, så er vi med på den.

Men det forstår jeg er helt uden for diskussionen her i folketingssalen. Der drejer det sig bare om at give store løfter til boligejerne over én kam; det synes vi er absolut meningsløst. Og det betyder også, at man skal snakke langsigtet boligpolitik og ejerboligpolitik.

Jeg mener bestemt, at det er legitimt at bo i sin egen bolig. Jeg er helt enig med hr. Peter Brixtofte i, at man ikke er kapitalist, fordi man bor i sin egen bolig. Vel er man da ej. Det er en boligform, som mange ønsker. Det er helt i orden, men jeg synes, det er ret vigtigt, at vi får fjernet lotterielementet og spekulationsmulighederne. De er der stadig væk. Selv om der i øjeblikket er lavkonjunktur på ejerboligmarkedet, så er der stadig væk spekulationsmuligheder, og det er også derfor, at mange køber bolig.

Det synes jeg vi skal tage en diskussion om og måske også om den tanke om spekulationsfrie ejerboliger, som den socialdemokratiske partiformand var ude med for nogle år siden. Jeg forstår ikke, hvorfor Socialdemokraterne ikke har viderebearbejdet den tanke. Det var da værd at tage en diskussion om det for at få nogle andre boligformer.

Vi har en vældig god boligmasse i dette land, ikke mindst i ejerboligsektoren, men den bliver udnyttet elendigt i øjeblikket. Der er de kendte generationsmæssige problemer, hvor de yngre børnefamilier, der godt vil ind, ikke har råd til det, samtidig med at der bor mange, som godt vil ud, og det har de heller ikke råd til. Det er ikke et spørgsmål om stempelafgifter, det er nogle helt andre, fundamentale ting i den totale boligpolitik, vi skal diskutere. Den fordeling af ejerboligmassen vil jeg da godt have en diskussion om, også meget fordomsfrit, men så skal vi også have en reel diskussion, som inddrager nogle af spekulationsgevinsterne.

Et tema, som mange – herunder også vi – har taget op, er: Hvorfor ikke diskutere omdannelse af ejerboliger til lejeboliger? Ikke sådan, at man skal gøre hele ejerboligsektoren til almennyttige boliger, nej, det tænker vi ikke på. Jeg kan nævne eksemplet: Der er en boligejer, der

kommer på tvangsauktion. Hans alternativ er at komme ind i en ny almennyttig bolig, som måske koster 1 mio. kr. at opføre. Ville det ikke være mere fornuftigt, at man omdannede hans eksisterende bolig, der kan sælges for ½ mio. kr., til almennyttig bolig i stedet for? Så er manden glad, samfundet sparer nogle penge, og vi får en meget bedre fordeling af den eksisterende boligmasse. Jeg synes, at det er sund fornuft, og jeg håber faktisk på, at der er en mulighed for, at vi kan få fremmet de tanker til efteråret.

Men alt i alt synes jeg, at denne debat afspejler den lidt absurde situation, hvor partierne i midten vil overgå hinanden med guld og grønne skove i forhold til boligejerne. Derfor kan vi selvfølgelig heller ikke stemme for dagsordensforslaget fra Fremskridtspartiet, men vil man have en virkelig grundlæggende ejerboligdiskussion, som sættes i sammenhæng med den samlede boligpolitik, så er vi til enhver tid med på den.

Kim Behnke (FP):

På trods af at det for SF er vigtigt at tale lejernes sag, og det skal være dem tilladt og er legitimt, så skal SF og resten af Folketinget ikke glemme, hvad der egentlig var baggrunden for, at vi for halvandet års tid siden vedtog en midlertidig boligpakke med nogle regler om, at stempelafgifterne ikke skulle betales, og forskellige andre ændringer af realkreditlov osv. Hvad var årsagen til det? Ja, det var, at vi kunne konstatere, at antallet af tvangsauktioner ikke alene var meget højt, men det var stigende.

Vi kunne konstatere, at tusindvis af familier enten allerede var ude i økonomisk uføre eller var på vej til at komme i økonomisk uføre. Vi mente dengang, og vi mener fortsat, at man ikke kan tillade sig som Folketing, som ansvarligt parlament, at se bort fra det, som om det ikke er noget problem, for det er det. Det er i den grad et sygdomstegn i et samfund, at folk må gå fra hus og hjem, fordi de ikke har råd til at bo der længere.

Årsagen til at folk var kommet i det uføre, har vi tit diskuteret i Folketinget. Der er dem, der mener, at det var dårlig vejledning fra banker og realkreditinstitutter, og vi er nogle andre, der mener, at problemerne startede med vedtagelsen af skattereformen. Problemerne blev så forstærket i forbindelse med vedtagelsen af renteaftgiftslovgivningen. Begge dele var